

Arrest

nr. 301 961 van 20 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 februari 2024 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikelen 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2024.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 25 augustus 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Verweerder stelde, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

1.2. Op 6 september 2023 verzocht verweerder de Kroatische autoriteiten om verzoeker, met toepassing van artikel 18.1.b. van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

1.3. De Kroatische autoriteiten willigden het terugnameverzoek, op grond van artikel 20.5 van de verordening nr. 604/2013, in op 20 september 2023.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 26 september 2023 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Deze beslissingen werden verzoeker op 27 september 2023 ter kennis gebracht.

1.5. Op 4 oktober 2023 werd verzoeker vrijgesteld.

1.6. Verzoeker stelde op 4 oktober 2023 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. Bij arrest nr. 295 206 van 6 oktober 2023 verwierp de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 12 februari 2024 de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissingen – het betreft immers twee beslissingen opgenomen in één akte –, die verzoeker op 12 februari 2024 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en der de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

De heer die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [F.H.]

[...]

nationaliteit: Afghanistan

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Vottem om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht naar Kroatië, op basis van het Dublinakkoord van 20.09.2023, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terug leiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 27.09.2023.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 26.09.2023.

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 27.09.2023. Het op 04.10.2023 aangetekende beroep tegen deze beslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar de verantwoordelijke lidstaat

Kroatië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Zijn advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van de betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 12.02.2024 in België te zijn wegens problemen in Afghanistan, gezien hij daar soldaat was wil hij asiel. Vervolgens verklaart betrokkene niet terug te willen keren naar Kroatië omdat hij denkt dat hij dan terug moet naar Afghanistan. Betrokkene wordt niet naar Afghanistan teruggestuurd, hij toont niet aan waarom dit hem zou belemmeren terug te keren naar Kroatië.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Kroatië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart een probleem te hebben met zijn been na slagen in Bulgarije. Hij legt hiervan evenwel geen bewijzen voor. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar Kroatië, of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 26.09.2023.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 12.02.2024 geen familie, kinderen of andere duurzame relaties te hebben in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt. Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 26.09.2023 die hem betekend werd op 27.09.2023. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

9° Terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming.

Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht d.d. 12.02.2024 dat hij reeds om internationale bescherming heeft verzocht in Kroatië, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank.

(...)"

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtsmacht van de Raad

Inzake de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/5, § 4, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

3. Onderzoek van het beroep, gericht tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberoving met het oog op de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel, zodat vaststaat dat deze tenuitvoerlegging imminent is.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Aan verzoeker werd de beslissing betekend: beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Eerstens wenst verzoeker te benadrukken dat hij zich uitdrukkelijk wenst te verzetten tegen zijn terugname door de Kroatische autoriteiten.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Uit informatie waar verzoeker over beschikt (zie: <https://www.asylumlawdatabase.eu/en/content/switzerland-suspension-dublin-transfer-croatia-due->

summary-returns-border-bosnia-herzegovina), blijkt dat de Zwitserse autoriteiten de overdracht naar Kroatië hebben opgeschort.

Hieruit blijkt dan ook overduidelijk dat ook in het geval van verzoeker er een manifeste risico bestaat op schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Kroatië. De Belgische asielautoriteiten dienen dan ook uitdrukkelijk de terugname door de Kroatische autoriteiten op te schorten om te onderzoeken welke de gevolgen zullen zijn op de terugname van verzoeker door de Kroatische autoriteiten.

'On 12 July 2019, the Federal Administrative Court of Switzerland ruled to suspend the transfer of an asylum applicant to Croatia under the Dublin Regulation 604/2013 (the Dublin Regulation) due to the current situation of summary returns at the Croatian border with Bosnia-Herzegovina (E-3078/2019, 12 July 2019). The applicant, a Syrian national, arrived in Switzerland in March 2019. A EURODAC hit indicated that the applicant was previously registered in Croatia. A take back request was submitted to the Croatian Dublin Unit pursuant to Article 13 of the Dublin Regulation.

The applicant appealed the decision on the grounds that Croatia was not a safe country. He stated that he had been returned from the Croatian border 18 times and was imprisoned and abused by Croatian border police. He also submitted that he continues to suffer physically and mentally from his experiences in Croatia.

The Court acknowledged the increasing number of reports concerning the denial of access to the asylum procedures by Croatian authorities and the return of large numbers of asylum seekers to the border with Bosnia-Herzegovina, where they are forced to leave the country. These reports included, inter alia, a report from the Special Rapporteur of the Committee on Migration, Refugees and Displaced Persons of the Council of Europe and the related draft resolution of the Committee.

The Court held that the State Secretariat for Migration (SEM) failed to sufficiently assess the submissions of the applicant, both with regard to the systemic deficiencies in the asylum system in Croatia as well as the applicant's own experiences and current health. It held that the lower court also failed to examine the risk of chain refoulement from Croatia and whether the alleged ill-treatment by the Croatian authorities could have reached the threshold of a possible violation of fundamental rights protected by Article 3 of the European Convention of Human Rights (ECHR).

Recognising that the right to be heard correlates with the duty of the authorities to actually hear the submissions and to take them appropriately into account, the Court ruled that the SEM must re-examine the case and ordered the suspension of the Dublin transfer.'

(vrije vertaling: Op 12 juli 2019 heeft de Federale Administratieve Rechtbank van Zwitserland geoordeeld dat de overdracht van een asielzoeker naar Kroatië op grond van de Dublinverordening 604/2013 (de Dublinverordening) moet worden opgeschort vanwege de huidige situatie van standrechtelijke terugkeer aan de Kroatische grens met Bosnië-Herzegovina (E-3078/2019, 12 juli 2019). De verzoeker, een Syrisch staatsburger, arriveerde in maart 2019 in Zwitserland. Een EURODAC-treffer gaf aan dat de verzoeker eerder in Kroatië was geregistreerd. Er is een terugnameverzoek ingediend bij de Kroatische Dublineenheid overeenkomstig artikel 13 van de Dublinverordening. De aanvrager ging tegen de beslissing in beroep omdat Kroatië geen veilig land was. Hij verklaarde dat hij achttien keer van de Kroatische grens was teruggekeerd en door de Kroatische grenspolitie gevangen was genomen en mishandeld. Hij beweerde ook dat hij lichamelijk en geestelijk blijft lijden onder zijn ervaringen in Kroatië. Het Hof erkende het toenemende aantal berichten over de weigering van toegang tot de asielprocedures door de Kroatische autoriteiten en de terugkeer van grote aantallen asielzoekers naar de grens met Bosnië-Herzegovina, waar ze gedwongen worden het land te verlaten. Deze rapporten omvatten onder meer een rapport van de speciale rapporteur van de Commissie Migratie, Vluchtelingen en Ontheemden van de Raad van Europa en de daarmee verband houdende ontwerp-resolutie van de Commissie.

Het Hof oordeelde dat het Staatssecretariaat voor Migratie (SEM) de argumenten van de verzoeker onvoldoende heeft beoordeeld, zowel met betrekking tot de systemische tekortkomingen in het asielsysteem in Kroatië als de eigen ervaringen en huidige gezondheid van de verzoeker. Het oordeelde dat de lagere rechtbank ook had nagelaten het risico van ketenrefoulement vanuit Kroatië te onderzoeken en of de vermeende mishandeling door de Kroatische autoriteiten de drempel had kunnen bereiken van een mogelijke schending van de fundamentele rechten die worden beschermd door artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Mens. Rechten (EVRM).

Erkendend dat het recht om te worden gehoord samenhangt met de plicht van de autoriteiten om de opmerkingen daadwerkelijk te horen en er op passende wijze rekening mee te houden, oordeelde het Hof dat de SEM de zaak opnieuw moest onderzoeken en beval het de opschorting van de Dublin-overdracht)

Daarnaast wenst verzoeker te benadrukken dat de Kroatische autoriteiten massaal pushbacks uitvoeren. Dit houdt uiteraard ook risico's in bij de terugkeer van verzoeker naar Kroatië. Het toont namelijk aan dat de Kroatische autoriteiten het niet nauw nemen met de rechten van vluchtelingen en migranten.

Verzoeker verwijst hierbij naar een artikel (zie: <https://ecre.org/croatia-new-report-ontorture-of-asylum-seekers-by-authorities/>), waarin de mishandeling van de verzoekers om internationale bescherming door de Kroatische autoriteiten wordt beschreven:

The 'New Yearly Report on Torture of Asylum Seekers by Croatian Authorities at the EU External Borders' from the Border Violence Monitoring Network (BVMN) reveals a pattern of systematic violence, inhumane and degrading treatment of asylum seekers in Croatia.

A total of 311 reports of pushbacks by Croatian authorities were added to the BVMN database during the course of 2019 of which 244 involved at least one and often multiple types of violence against asylum. The report identifies six main patterns of abuse and misconduct including: excessive and disproportionate force, use of electric discharge weapons (EDWs), forcing to undress, threats or excessive force with firearms, inhumane treatment inside police vehicles and detention with no basic facilities.

The substantial case evidence involves attack by police dogs, kicks and beatings with batons and attacks with electric discharge weapons, and police officers destroying or stealing the basic properties of asylum seekers. Further, the abuse include forced undressing and humiliation including of children, discharging firearms near adults and children and mock executions as well as teargas fired at people stuck in windowless police vans, and hour long detention of asylum seekers in unsanitary conditions denied food, water and access to toilets.

Given the pattern of torture and cruel, inhumane and degrading treatment the report concludes that Croatia is failing its responsibilities under domestic and international law: "including the European Convention on Human Rights as well as the Croatian Constitution".

(vrije vertaling: Het 'Nieuwe Jaarrapport over Marteling van Asielzoekers door Kroatische Autoriteiten aan de EU-buitengrenzen' van het Border Violence Monitoring Network (BVMN) onthult een patroon van systematisch geweld en inhumane en vernederende behandeling van asielzoekers in Kroatië.

In de loop van 2019 zijn in totaal 311 meldingen van pushbacks door de Kroatische autoriteiten aan de BVMN-database toegevoegd, waarvan er 244 betrekking hadden op ten minste één en vaak meerdere vormen van geweld tegen asielzoekers. Het rapport identificeert zes hoofdpatronen van misbruik en wangedrag, waaronder: buitensporig en onevenredig geweld, gebruik van elektrische ontladingswapens (EDW's), dwang om zich uit te kleden, bedreigingen of buitensporig geweld met vuurwapens, onmenselijke behandeling in politievoertuigen en detentie zonder basisvoorzieningen.

Het substantiële bewijsmateriaal omvat aanvallen door politiehonden, trappen en slagen met knuppels en aanvallen met elektrische ontladingswapens, en politieagenten die de basiseigendommen van asielzoekers vernielen of stelen. Verder omvat het misbruik onder meer het gedwongen uitkleden en vernederen van onder meer kinderen, het afvuren van vuurwapens in de buurt van volwassenen en kinderen en schijnexecuties, evenals traangas dat wordt afgevuurd op mensen die vastzitten in raamloze politiebusjes, en de urenlange detentie van asielzoekers in onhygiënische omstandigheden waarbij hen voedsel, water en voedsel wordt onzegd. toegang tot toiletten.

Gezien het patroon van marteling en wrede, onmenselijke en onterende behandeling concludeert het rapport dat Kroatië zijn verantwoordelijkheden op grond van het nationale en internationale recht niet nakomt: "inclusief het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Kroatische grondwet".)

De bestreden beslissing schendt aldus artikel 3 EVRM iuncto artikel 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

[...]

Daarnaast wenst verzoeker te benadrukken dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het vertrouwensbeginsel of het rechtszekerheidsbeginsel.

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op wat hij niet anders kan opvatten dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van de overheid, zodat de door de overheid gewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd.

Doordat de verwerende partij, om een beslissing tot uitvoering te brengen, eerst verzoeker van zijn vrijheid berooft om een beslissing tot uitvoering te brengen, nadien verzoeker in vrijheid stelt, en hem vervolgens terug van zijn vrijheid berooft, wederom met het oog op de overdracht naar Kroatië, een danige schending uitmaakt van het vertrouwensbeginsel of het rechtszekerheidsbeginsel.

Inderdaad mag verzoeker, nadat hij de eerste keer in vrijheid is gesteld, gerechtvaardigde verwachtingen koesteren dat uiteindelijk België de verantwoordelijke staat wordt om verzoekers asiëldossier te behandelen.”

3.3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 51/5, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker wordt teruggeleid naar de grens van het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, Kroatië, omdat hij heeft geweigerd om vrijwillig naar dat land terug te keren. Verweerder heeft tevens toegelicht waarom hij oordeelde dat deze overdracht verenigbaar is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM en heeft ook verwezen naar de analyse die hij maakte bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 26 september 2023. Verweerder heeft ook aangegeven geen medisch beletsel te zien inzake een overdracht en heeft overwogen dat, aangezien verzoeker geen familie, kinderen of andere duurzame relaties in België heeft, de bepalingen van artikel 8 van het EVRM geen hinderpaal vormen om de bestreden beslissing te nemen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.3.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt de Raad vast dat verweerder, alvorens de bestreden beslissing te nemen, uitgebreid heeft onderzocht of er, ingevolge procedurele gebreken of tekortkomingen inzake de opvang en de behandeling van vreemdelingen die, in het raam van de verordening nr. 604/2013, worden overgedragen aan de Kroatische autoriteiten, een ernstig risico bestaat voor verzoeker om te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hij heeft in de beslissing van 26 september 2023, die op 27 september 2023 aan verzoeker ter kennis werd gebracht, uitvoerig uiteengezet waarom hij oordeelde dat er geen dergelijk risico bestond. Verweerder heeft hierbij gebruik gemaakt van recente verslagen omtrent de situatie in Kroatië. Er blijkt niet dat verweerders analyse incorrect of kennelijk onredelijk is.

Verzoeker licht toe dat een Zwitserse rechtbank, in 2019, een beslissing tot overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de Kroatische autoriteiten schorste, omdat niet deugdelijk werd onderzocht of de betrokken vreemdeling een risico liep op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Hij toont hiermee niet aan dat verweerder, die wel een dergelijk onderzoek doorvoerde en gebruik maakte van recente verslagen, het zorgvuldigheidsbeginsel miskende of artikel 3 van het EVRM schond.

De beschouwingen van verzoeker inzake “pushbacks” door de Kroatische overheidsdiensten aan de buitengrenzen van de Europese Unie zijn voorts niet relevant. Verzoeker bevindt zich immers reeds binnen de Europese Unie en er blijkt niet dat hij ingevolge de bestreden beslissing in een situatie dreigt terecht te komen zoals wordt beschreven in het verslag waarnaar hij verwijst.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.3. Verzoekers betoog, dat verweerder hem in het verleden reeds van zijn vrijheid beroofde en hem vervolgens in vrijheid stelde, leidt voorts niet tot de conclusie dat hij de gerechtvaardigde verwachting kon hebben dat zijn verzoek om internationale bescherming in België zou worden behandeld. De beslissing waarbij verweerder aangaf dat Kroatië bevoegd was voor de behandeling van het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming – de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 26 september 2023 – werd immers niet ingetrokken of opgeheven. Verzoeker kan ook niet voorhouden zich hiervan niet bewust te zijn geweest, aangezien hij, nadat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die hij inzake voormelde beslissing indiende was afgewezen, verzocht om de voortzetting van de procedure met het oog op de eventuele nietigverklaring van deze beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

En schending van het vertrouwensbeginsel of van het rechtszekerheidsbeginsel blijkt geenszins.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

G. DE BOECK